See oli just Jaani päewa ajal, kui Tiiu kodu oma isa juure tuli, ja nimelt selsamal aastal, kui Wäljaotsa peremehe poeg Jaan ka kodu tuli ise juure, kui ta kreiskooli oli läbi teinud.

Übel ilusal suwisel päewal läks Jaan kodust wäljale wiljasid waatama. Selle jalutuse käigu pääl tuli ta ka Jaagu sauna juure. Tiiu oli parajaste sauna õue pääl riidid pesemas. Teda nähes jäi Jaan õue aja ääre seisma ja teretas:

„Tere ja jõudu ka!“

„Jõudu tarwis!“ kostis tütarlaps lahkeste wasta.

„Olete Teie aga waheajal üsna juureks kaswanud, Tiiu,“ alustas Jaan selle pääle juttu. „Mina nägin Teid wiimast korda kuue aasta eest, kui ma kihelkonna-kooli läksin, aga siis olite alles wäike tüdrukuke.“

„Jah, eks inimesed kaswa ikka suuremaks,“ wastas Tiiu. „Teie olite sel ajal ka alles wäike poiss, ja nüüd olete täieks sirgeks noореks meheks saanud.“

„Sel ajal,“ wõttis Jaan sõna, „saime lapse põlwes sagedaste üks teisega kokku, aga päraft ei saanud me enam üks teist näha. Mina läksin oma kihelkonna-kooli ja päraft kreiskooli, ei saanud enam kokku. Nagu kuulsin, olite Teie ka esite külakoolis, päraft naabri-kihelkonna-koolis käinud, aga ikka juhtus, et sel ajal kodus olin, kui Teid ei olnud. Kas mäletate ka, kui mõndagi korda lapse põlwes ühes koos mängisime?“

„Miks ei mäleta,“ ütles Tiiu. „See oli armas aeg küll, aga nüüd on ta möödas, ei tule enam tagasi. Lapse põlwes on ikka hää elu, ei ole muret ega

kurwastust. Nüüd isa mul põdur, peab tihti sängis olema. Ei tea ühti, kuda asi ja elu wiimaks läheb.“

„Eks see wõi ikka raske küll olla,“ ütles Jaan osa wõttes. „Kas jääte kauemaks ajaks oma isa juure?“

„Esite pean küll oma isa talitama jääma, kuni ta paremaks saab,“ wastas Tiiu. „Päraft saab näha, kus kohta ja leiba saan.“

„See teeb mulle suurt rõõmu,“ ütles Jaan soojalt ja südamelikult, „et Teie esite siia jääte.“

„Mis suuremat rõõmu see Teile wõib teha!“ lisas Tiiu juure ja lõi ise palest punaseks.

„Eks see ikka rõõmu tee,“ wastas Jaan, „kui lapse ea sõpru jälle näeb ja nende ligidal elab, päälegi, kui nad nägusateks ja jumekateks neiudeks on sirgunud.“

„Teie wist tahate mind waest saunamehe tütart pilgata,“ ütles Tiiu, ja paled lõiwad tal weel enam punetama.

„Ei taha mina kedagi pilgata, Teid weel kõige wähem,“ kostis Jaan õige südamest. „Ma palun seda, mis ütlesin, mitte pahaks panna. Ma ei tahtnud Teid mitte pahandada. Ma palun ka enesele luba waheft Teid ja Teie isa waatama tulla. Kas lubate seda, wõi ehk panete pahaks, kui ma tulen?“

„Meie elame ju Teie maa pääl, kuda wõime seda siis pahaks panna!“ ütles Tiiu pool häbenedes ja tasase häälega.

„See on hää,“ lõpetas Jaan juttu. „Loodan, et sagedaste jälle, nagu enne, üks teist näha saame. Jääme seks korraks Jumalaga!“

„Jumalaga!“ ütles Tiiu lahke häälega.